

Hlína/Jíl – tragédie v pěti dějstvích, Marijke Schermer

Postavy: Dora, Nela, Titus, Pěnkava, Imma

PRVNÍ DĚJSTVÍ

Scéna 1

Dora: Zkuste si představit dům, ve kterém se odehrál tragický příběh. Dům čtvercového půdorysu postavený ze šedého kamení a s červenými střešními taškami. Okouzující oprýskané dřevo, romanticky hluboké trhliny na spodu stěn, nostalgické dveře visící šikmo.

Představte si nějaké okenice s lištami proti průvanu po obou stranách. Představte si do hladka ochozené koberce na kamenných dlaždicích, kterými jsou všechny místnosti posety. Představte si, jak útulně se cítíte s plynovými kamny skoro v každé místnosti domu. Představte si kamna se sporákem v kuchyni a ložnici, koupelnu, záchod a prádelnu, ve kterých schází jakákoli forma vytápění. Představte si, jak úžasně venkovsky to působí.

Zapomeňte na to, že jsme v Nizozemí, až na samém severu Nizozemí, a přimyslete si k tomu úchvatné zelení prodchnuté francouzské jaro nebo kouzelný teplý kaštanový podzim, který se spíš podobá babímu létu. Přimyslete si ovocné stromy a cvrčky a svatojánské mušky. Zapomeňte na nekonečnou zašedlou oblohu, zapomeňte na nekonečnou záplavu rozryté hlíny kolem domu, zapomeňte na nikdy nekončící déšť, nekonečná mrazivá rána a nekonečně temné noci.

Titus: Takže tu jde o tragický příběh, u které nikdo nečekal, že by jeho dohra mohla vzít tak rázný konec. O kterém si každý myslel, že už je dávno vybledlý/zapomenutý, zatímco on se teď sotva slyšitelnými krůčky blížil ke svému závěru.

Všechno to začalo láskou na první pohled v jedné ulici v červnu. Láska na první pohled, která dotyčné osoby vyzdvihla do závratných/ pustých výšek, kde se v mlze ukrývala propast.

Příběh, který už byl dávnou minulostí. Příhoda, která skončila. Ale možná ten konec nebyl úplně dostačující, možná ta příhoda ještě úplně neskončila, ale přesto to byl konec. Přece jen to skončilo a život šel dál a vznikla stále se zvětšující díra mezi minulostí a současným životem.

A co se mne týče, mohla tam ta díra zůstat. Mohli jsme klidně dál žít naše životy. Ty nebyly přeužasně ale byly to fajn životy. Alespoň z mého pohledu.

Dora: Ostatní mají samozřejmě svou vlastní verzi této historiky, ale Vy a já, my si můžeme o mé verzi trochu popovídat. Samozřejmě abych Vás získala na svou stranu, i když se ptám sama sebe, jestli právě toto tím chci dosáhnout. Také já jsem svůj příběh překroutila. Samozřejmě.

Ne snad proto, že by nebyl dost dobrý. V jistém smyslu je to kompliment, že je tak dalekosáhlý a dostatečně současný ještě i v době, která po něm následovala, aby byl opakovaný a opakovaný a deformovaný.

Pak také proto, že jsem nemohla jinak. Až utvořením nějaké verze, kterou prezentujeme, učiníme příběhu zadost. Protože jinak by to byly jen letopočty a zeměpisné souřadnice.

Protože jinak bych se mohla spokojit s tím, že jsem ho potkala v roce 1989 našeho letopočtu na 53 stupních a 13 minutách severní šířky 6 stupních a 35 minutách východní délky. Že jsme se přemísťovali z toho místa na 40 stupňů a 50 minut severní šířky 14 stupňů a 15 minut východní délky, a to až o roku 1992, a že on pak odjel na 33 stupňů a 55 minut jižní šířky 151 stupňů 10 minut východní délky.

A překrcovala jsem, protože prostě není jiná možnost, událost se časem mění tím, co člověk zapomene a vším, co ví, co vymyslí a co je v uloženo v jeho paměti.

Moje hlava je plná všeho, co jsem viděla a četla a slyšela, ale u čeho si už nevybavím, jestli jsem to viděla nebo četla nebo slyšela a u čeho si nevzpomenu, kde a kdy a jestli jsem to přece jen sama vymyslela nebo sama prožila. Polovina mých vzpomínek je postavena na citátech. Od té doby, co jsem četla Sallingera, myslela jsem si, že svou sestru miluji tak, jak Holden miluje Phoebe. Ani už nevím, jestli to je skutečně z doby, kdy jsem Sallingera četla nebo jestli někdo, kdo četl Sallingera, řekl nebo napsal nebo zpíval, že miluje svou sestru jako Holden miluje Phoebe.

Jediný způsob, jak si vzpomínky uchovat, je opakovat je a opakovat a deformovat a hýčkat si je. Ale opakováním se opotřebují, protože čas jednou zhojí všechny rány a každé štěstí přemění v historku, protože vyjádřené slovy už nebyl tak velké a bezmezná a nevyjádřitelné. Ze žádného štěstí nevznikne velké bolestivé štěstí, pokud nemá zcela špatný konec. Protože jinak je to velké štěstí, které dohonil čas, který zhojí všechny rány, a který celou tu velikost relativizuje.

Protože pak předmět štěstí spolu se vzpomínkou stárne, vlasy zešednou podle toho, jak začne vzpomínka pokulhávat. K jejímu konci je přivázaný ocásek a my musíme u příběhu vycházet z toho, že nevíme, jestli bude mít pokračování, deziluzi, epilog nebo dodatek.

Musím o tom vyprávět, abych to uchovala, i když to jistě bude k smíchu, když vyjde najevo, že dva lidé, kteří spolu někdy něco prožili, se stali dvěma lidmi s vlastním příběhem a vlastní verzí o malém kousku společné minulosti.

Je možné, že po následujících událostech se moje verze sesype jako domeček z karet. On by mohl začít vykřikovat banality jako: ale to se nikdy nestalo! Je možné, že jeho příchodem se všechno zhroutlí, všechno, co jsem tak pečlivě vybudovala a opečovávala. Musím o tom vyprávět, protože teď je to ještě příběh. A protože alkohol rozežírání mozkové buňky, které jsou mou pamětí a vytváří z nich přízraky. Protože kromě slz a krve je tento příběh nasáknutý i skotskou whisky.

Scéna 2

Imma: Co děláš?

Dora: pouštím si desku a jen si tak trošku přemýšlím.

Imma: Co dělá Titus?

Dora: Opravuje kuchyňského robota.

Imma: A co dělá Nela?

Dora: Nela je ve městě. Přijede zase příští týden.

Imma: Aha. A já?

Dora: To snad víš sama nejlíp, ne.

Imma chce odejít.

Titus: Táhne tu.

Dora: IMMO! Immo. Pojd' sem. (*chytla ji tvrdě za paži*) To ty jsi nechala nahoře otevřené okno?

Imma: Ne.

Dora: Víš to zcela jistě?

Imma: Ne.

Dora: Přesně tak. Jak často to musím vysvětlovat? To okno se musí zavírat! Jsi tak nachlazená, protože sedíš celý boží den u otevřeného okna. Nechápu to. Nechápu, proč to děláš.

Imma: Ne.

Dora: Takže: v každém případě ho ZAVŘI, až z něj přestaneš čučet.

Imma: Ano.

Dora: Tak zmiz.

Imma pryč.

Dora: Čtyři odpoledne a už je skoro tma. Bože, to počasí je skličující. Naliji si panáka. Dáš si taky? Ty stárneš. Najednou to jasně vidím. Vidím v tvém obličejí vrásky a ztloustl jsi trošku.

Titus: Tak to v životě chodí.

Dora: Podle mě to není nic strašného. Podle mě je to docela úleva, že stárneme a trošku tloustneme.

Telefon.

Dora: Ano? – Bože, už zase... – Došlo mi to, ale ano, došlo mi to... - Mám pocit, že jsem se minule vyjádřila jasně... - Ne, na to nejsem připravená... - Pane! Ne! – To taky ne... - A ani tohle. – Ne. – Naschle, pane. – Jeden milion . Ježíši! Jeden milion. Za tuhle zříceninu. Tite, slyšíš to. Jak daleko jsou schopni zajít?

Titus: A jak daleko musí?.

Dora: Na tom mi nezáleží. Já neprodám. Vychutnávám si svůj výhled a vůbec Nizozemí je ošklivými věcmi už dost zaplněné. Neprodat a nenechat se obměkčit nesmyslnými částkami.

Titus: Na zdraví.

Dora: Mám dost peněz.

Titus: Za deset let jsou pryč.

Dora: Deset let! To mi bude 46. No a. Tite.

Titus: Ano.

Dora: 46.

Titus: Ano.

Dora: Šedošedý vzduch a černočerné bláto. Mám z toho pocit, jako bychom žili v černobílém filmu. Neleží tu někde ten leták ze zahradního centra? Neviděl jsi ten leták z Interzahrady? Nebo jak se to jmenuje... Nebo možná... Poslouchej mě chvíli Tite. Budeme sadit.

Titus: Cože? A co budeme sadit?

Dora: Mimózu. Dás si ještě jednu?

Titus: Ne.

Dora: Immo! Myslím to vážně. Vyrostě z toho velké žluté moře. Žluté moře mimózy. No, co ty na to?

Titus: Jo

Dora: Immo!

Imma: ?

Dora: Co si myslíš o tom, kdybychom to zatracené bláto posázeli?

Imma: Ano.

Dora: Žlutými kytičkami. Vidiš, Immě se to taky líbí. Obuj si holínky a obleč si plášť.

Titus: Jaká to odhodlanost k činu.

Dora: Myslíš tím – jaká to změna?

Titus: Já tím nemyslím nic.

Dora: No, jo. Můžu to taky klidně nechat být.

Titus: To jsem tím nemyslel.

Dora: Ahá. Takže ty tím myslíš jen, že pro změnu... že je to ohromné, že jednou, jedinkrát... jednou...

Titus: Můžu se připojit.

Imma: Jo!

Dora: Přece jen? Takže to jsi tím nemyslel? No?

Titus: Je to přece ohromné, že chceš...

Telefon.

Dora: NEPRODÁM. Vy supi.

Titus: Myslím, že tak jako tak musíme jít.

Dora: My?

Titus: Jo. Tak jo. My. Ty a nebo já.

Imma: Posázíme celé to zatracené bláto.

Titus: Ano.

Imma: Žlutými kytičkami.

Dora: Ano.

Scéna 3

Imma: A tamten pán? To byl rolník, že?

Dora: To nevím...

Imma: Ale jo, byl to sedlák.

Dora: Jak jsi na to vlastně přišla?

Titus: To má z té své knihy. Muž v modrých montérkách s vidlemi, prostě sedlák.

Dora: Aha, fakt, je to tak. No, víš, Immo, ne každý muž v modrých montérkách je sedlák.

Imma: Ne?

Titus: Ne. Ale je docela možné, že tenhle opravdu sedlák byl.

Imma: Vidíš.

Titus: No, počkat! Otřít boty! Budu přece jen muset vydláždit cestičku kamením nebo aspoň položit nějaká prkna. Abychom to bláto neroznášeli po domě.

Dora: Od zítřka začneme.

Imma: Zítřka?

Dora: Ano, teď už je tma.

Imma: Mamóza.

Dora: Mimóza.

Imma: Mimóza.

Dora: Ale zasadíme řepku. Té se tu povede líp.

Imma: Řepka, řepka, střepka.

Imma a Dora pryč.

Titus: Celičský den přelo, hlína se změnila v blátivou bažinu. Ptáci se tam nahoře nekonečně pomalu vznáší. Trošku jsem zestárl a trošku ztloustl a Doře to připadá nesmírně uklidňující. Pro mě to není nic víc než plynutí času. Neuklidní mě to, ale ani nezneklidní. Prostě to tak je.

Čas plyne. Telefon.

Titus: Ano. – Ano, teda ne, ta tu bydlí. Moment. – Doro! Volá Pěnkava.

Dora: Ne. Opravdu? – Ne, poslyš, to já neudělám.

Titus znovu vezme telefon.

Titus: Tak pojď a odpusť mu to. Já mu to odpustím. Tak pojď, Doro.

Dora: Ano. – Cože? – Aha, jo, jo, jo. – Ale ne, klidně. – Ano. – Zítřka. Tak platí. – Ano, taky se mi zdá. Měj se. – Pěnkava, no pane jo.

Scéna 4

Dora: Jsou ty šaty dobré? Nejsm do nich až moc hubená?

Titus: Jo.

Dora: Co jo?

Titus: Jsou dobré.

Dora: Tobě tak budu věřit.

Titus: Přece jsem řekl, že jsou dobré.

Dora: Ty takovým věcem vůbec nerozumíš. Mé pyžamo se ti taky zdá pěkné.

Titus: Jinak pěkné.

Dora: Aha, jinak pěkné.

Zvonek.

Dora: Bože. Ještě ne. Kdo přichází dřív na tak obtížnou schůzku nemá srdce nebo mu minimálně schází takt. Tite, otevři.

Titus: Doro! Není to Pěnkava. Je to ten...no...jak se tomu říká?

Dora: Ale čemu?

Titus: Psaní ze stavebnictví.

Dora: Tak to hod' do kamen. Projektant se tomu říká. Immo! Kde je Imma?

Titus: Co?

Dora: Projektant, žádné stavebnictví. A ty šaty musí dolů.

Titus: ...

Dora: Immo.

Dora svlékne šaty a hodí je na Tita.

Dora: A s tímto taky do kamen. Bože, já jsem zhubla a tloustla zároveň. Jak zvláštní zjištění. Jaká to idiocie.

Titus nalije Doře skleničku.

Dora: Bohu díky za alkohol a blahoslavený buď, kdo jsi ho nalil. Bez whisky...

Imma: Bez whisky...

Dora: Zrovna tebe hledám. Nechod' nikam daleko.

Imma: Proč?

Dora: Proto. Potřebuji vás mít pěkně na očích. Tak tady pěkně zůstaňte, jo?

Imma: A nee.

Dora: Tak dobře. Honem. Běž už. Zmiz, Immo.

Titus: Chceš, abych taky šel?

Dora: Říkala jsem přece, abyste zůstali tady? Říkala? Bydlíš tu snad nebo ne?

Dora pryč. Titus pryč. Vpravo vzadu přichází Nela. Imma na scénu.

Imma: Nelo! Nelo!

Nela: Immo! Zlatíčko. Pojd' sem.

Imma: Nelo, Nelo!

Nela: Dítě, ty máš ale horká líčka. Jsi nemocná?

Imma: Jsem nemocná?

Nela: No?

Imma: Kde je pes?

Nela: Není tu. Kde je Dora?

Imma: Kde je Dora?

Nela: Doro! DORO!

Imma: DORO!

Dora: Nelo!

Imma: Nelo! Doro!

Nela: Doro.

Dora: Běž pryč, Immo. A drž se dál od oken. Nelo, co ty tady?

Nela: Měla jsem cestu kolem.

Dora: Jo, jo.

Nela: Opravdu

Nela se dívá na Doru ve spodním prádle.

Nela: Co to vlastně máš na sobě?

Dora: Moc se to nehodilo.

Nela: Nehodilo? Kde je Titus?

Dora: Kde je Waus?

Nela: Mrtvý.

Dora: Ale ne! Ježíši.

Nela: Přejetý, jednou ranou. Bez bolesti. To říkal zvěrolékař a já mu to chci věřit. Nevypadal, že by to nebolelo. Jeho pysky byly úplně stažené dozadu, až byly vidět všechny zuby. Mrtvý vypadal jako poník. Kriste pane, Doro, ty tu máš ale zimu.

Dora: Ach, mrtvý. Poslyš, Nelo...

Nela: K narozeninám dostaneš centrální topení.

Dora: Ať chci nebo ne?

Nela: Ať chceš nebo ne?

Dora: Poslyš, Nelo...

Nela: Chci tu Wause pochovat a Imma se tak s ním taky může rozloučit. To dítě se přece nějak musí naučit, že taky existuje smrt.

Dora: Nelo...

Nela: Proč jí nekoupíš nějakého pejska?

Dora: Musíš už jít. Čekám návštěvu.

Nela: A já nejsem návštěva?

Dora: Kriste pane. Jak mám ten zmatek udržet pod kontrolou, když má každý jen a jen svou vlastní vizi dne. Jo, musíš jít. Nemůžu tě tu potřebovat. Všechno je to...

Nela: Co je to všechno?

Dora: Dost složité. Takže, přijď zase zítra. Nebo příští týden.

Nela: Ty víš, jak dlouho trvá cesta, že?

Dora: Měla jsi přece cestu kolem?

Nela: No jo, tak jo, ale zítra...

Dora: Tak přece nepřijdeš.

Nela: Doro! Nechci jít pryč. Musím tu na chvíli zůstat.

Dora: Kde je ten pes?

Nela: V autě.

Dora: Nehnije už? Myslím tím...

Nela: Vypnula jsem topení.

Dora: Proto je ti taková zima. Jsi prostě podchlazená.

Nela: Chci přece aspoň pozdravit Tita než odjedu. Je doma?

Dora: Ne, není doma. Je pryč. Takže přece jen prostě odejdeš.

Nela: Tite!

Titus: Nelo.

Nela: Dora se mě snaží vykopnout. To je mi pěkný pořádek. (*ironicky*)

Titus: Ještě to nějakou tu chvíli potrvá než přijde.

Nela: Kdo? Než přijde kdo?

Dora: Nikdo.

Titus: Ou.

Nela: Kdo.

Dora: Pěnkava.

Nela: Tedá... Nó?! Jak to? Ten je přece v Sydney? Nebo... No, co si vlastně myslí.

Dora: Klídek, jo?

Nela: Jo, ale ten chlápek je přece jasný hajzl.

Dora: A přesně proto chci, abys odešla.

Nela: Způsobil ti tolik bolesti.

Dora: To není pravda.

Nela: Ale samozřejmě, že je to pravda.

Dora: Tak to nebylo. Vůbec to nechápeš.

Nela: Tite?

Dora: Titus o tom nic neví.

Nela: Ne?

Dora: Ne.

Nela: Já mluvím s Titem.

Dora: Co ty se o to vlastně staráš?

Nela: Starám se o tvé dobro a tím i o dobro Immy a všech.

Dora: Immy?

Nela: Ano.

Dora: Jdu se obléct.

Dora pryč.

Nela: Tite?

Titus: Opravdu o tom moc nevím.

Nela: Vždyť jsi byl tak trošku u toho.

Titus: ...

Nela: Ptáš se občas na něco? Ty si myslíš, že každý, kdo má co říct, tak to řekne sám od sebe. Někteří k tomu potřebují podnět, Tite. Musíš se ptát a pak se ptát na ty odpovědi.

Titus: Já nemusím nic dělat.

Nela: No, tak mi aspoň něco nalij. Na zahřátí. Jo, mám tu tělesné pozůstatky po Wausovi. Chtěla bych ho tu pohřbít, ale z toho teď samozřejmě nic nebude. Můžu ho zatím nechat v kůlně? Je tam dost zima, aby...

Titus: Jo, no jo.

Nela: Díky. Na zdraví.

DRUHÉ DĚJSTVÍ

Scéna 1

Dora v šatech z první scény.

Dora: Nekonečně nízko a pomalu letící ptáci, psí mrtvola v kůlně, malý horizontální otvor v ocelově šedém vzduchu. V kuchyni moje bezradná sestra, která odmítá odjet. Znamení.

Ten chlap mě bezohledným způsobem opustil. On mě bezcitným způsobem nechal ve štychu aniž by udal důvod. Po životě, kdy k odchodu ani nemohl mít žádný závažný důvod. Po životě, kdy by odchod byl bezohledný a bezcitný čin, ať už s udáním nějaké výmluvy nebo bez ní. Potom, co jsem se kvůli němu všeho vzdala. Potom, co jsem mu darovala celou svou duši i blaženost, jen tak lusknem prstu – jako dáreček. Potom, co jsem mu dovolila, aby mě pomiloval všemi způsoby, aby si mě prohlédl ze všech možných stran, aby se mnou sdílel všechny možné myšlenky. Potom, co jsem pro něj riskovala roky ve vězení.

Nehledala jsem ho. Nejela jsem za ním. Ne proto, že bych ho nechtěla, ale protože jsem nemohla udělat ani krok, protože už jsem nemohla ani vstát z postele, protože jsem nemohla zvednout hlavu z hrudi.

Teď jsou tu tři možnosti. Buď přijel, aby mně viděl v mé mizérii. Aby viděl, jak tu zaparkovaná v této bahnitě díře stárnu. Nebo přijel s bílou vlajkou a náručí plnou proseb o odpuštění a o mé srdce. Nebo nic netuší a myslí si, že takové provinění je po čase promlčené. Což je taky možné.

Nejsem šílená. Nejsem ani přehnaně fanatická. Mám všechny smysly pohromadě. Vášnivá nekompromisní láska je poslední tabu naší doby. Posloucháme o tom antické opery – jak se zraněný milenec vrhne na špici meče. Ale to už není z naší doby. Nikdo už dnes nechce milence, který by se vrhal na špici meče, který by se jen vrhal na špici meče nebo do řeky, protože jsme tam přece ještě my se svými bušícími srdci a planoucími líci. Měli bychom se z té myšlenky cítit nepříjemně. Měli bychom po sobě na stole nechat číslo na terapeuta a dělat, že jsme odešli.

Scéna 2

Pěnkava: Doro.

Dora: Pěnkavo.

Pěnkava: Doruško, moje sluníčko.

Dora: Ahoj.

Pěnkava: Mám se zout? Nebo? To bláto totiž z bot nedostanu.

Dora: Odupej to, jak to jde. Jsme na to zvyklí.

Pěnkava: Bože, Doro. Nechej mě, ať si tě prohlédnu.

Dora: No, to už stačí. To sáčko si někam polož. A tu tašku taky. A ty květiny. Lilie.

Pěnkava: Lilie.

Dora: Nejsou lilie pohřební květiny?

Pěnkava: Políbíme se nebo si jen podáme ruku.

Dora: Obojí. Ta pusa pak bude přece jen formálnější. Dostala jsem od tebe už někdy dřív květiny?

Pěnkava: Ano?

Dora: Ano.

Pěnkava: Ty si to ještě pamatuješ?

Dora: Pamatuji si všechno přesně.

Pěnkava: Vypadáš dobře.

Dora: Ano?

Pěnkava: Pasuje to k tomu domu. Barevně ladí s tvými vlasy. – Co tam budou dělat? Něco stavít?

Dora: To se ještě uvidí, jestli budou stavít.

Pěnkava: Jak dlouho už tu bydlíš?

Dora: Deset let.

Pěnkava: Deset let!

Dora: Výročí. Pěnkavo, Titus. Tite, Pěnkava.

Pěnkava: Titus, ale ano. Tehdy jsme se jednou viděli. Nebo snad ne?

Titus: Ano. Nazdar.

Dora: Přesně tak. V hospodě. Teď se mi to vybavilo. Seděl jsi tam a já tady a narazili jsme na tebe Pěnkavo, ačkoli jsi ten večer odřekl, protože jsi musel do práce. Pamatuješ si to ještě? Udělala jsem z toho tehdy ohromnou scénu. Nechtěla jsem pochopit, že úmysl se může během večera změnit. Že pracující člověk může dostat chuť na pivečko.

Pěnkava: To byl tentýž večer? Pamatuji si, že jsem tě potkal... u... No ano, moje paměť nikdy nebyla s to se jen tak beze vseho rozjet. Ne, ze všech talentů, které mám, není paměť zrovna tím do očí bijícím. Á Nela.

Nela: Ahoj.

Dora: Kávu? Nebo chceš rovnou nějaký alkohol?

Pěnkava: Káva bude fajn.

Dora: Silnou a hodně moc cukru.

Pěnkava: Báječné.

Dora pryč.

Pěnkava: Daří se ti dobře?

Nela: To záleží na tom, co je podle tebe dobře.

Pěnkava: Bydlíš tu?

Nela: Bydlím ve městě. V bytě. Mám montovaný strop a sousedím s pizzerií.

Titus: Takže jsi teď zpátky?

Pěnkava: Ano.

Titus: Prozatím nebo napořád.

Pěnkava: Prozatím napořád. Ale nikdy nevíš. Nikdy nevíš.

Nela: Proč jsi tady?

Pěnkava: Chtěl jsem vidět Doru. A ty?

Nela: Jen tak? Chtěl jsi prostě vidět Doru?

Titus pryč.

Pěnkava: To se nesmí?

Nela: Překvapilo mě to. A ještě víc mě překvapilo, že ti to dovolila. Nenávidí tě.

Pěnkava: Je to tak?

Nela: Určitě.

Pěnkava: Nikdy jsem se s tebou pořádně neseznámil.

Nela: Ne. Zatímco Dora s tebou projížděla Evropu ve starém autobuse a přepadávala benzínky a úplně se ti sexuálně podřizovala a ještě se jí to líbilo, truchlila jsem pro své rodiče.

Pěnkava: Žárlila jsi?

Nela: Vtipálku.

Pěnkava: Nikdy o tobě nemluvila. Řekla jenom: Mám sestřičku, jmenuje se Nela a doufám, že to s ní dobře dopadne, protože nic nesvede a ničeho ani nechce dosáhnout.

Nela: Oh, takhle to je.

Pěnkava: A tak tam sedíš, pod montovaným stropem a zíráš na zed' pizzerie. A Dora je vdaná za svého nejlepšího přítele. Tak se mu to nakonec přece jen podařilo.

Nela: Nejsou manželé.

Pěnkava: Aha.

Nela: Jsou absolutně šťastní.

Pěnkava: Fajn.

Nela pryč. Pěnkava se rozhlíží kolem, protáhne se, sako mu pěkně padne, vypadá to jakoby se tam cítil jako doma. Elegantně si nakročí, podívá se, jaká kniha leží na stolku, pustí si desku a píská si melodii.

Pěnkava: Neapol.

Dora: Kdy jsme tam byli?

Pěnkava: V devětaosmdesátém. Poprvé.

Dora: Byli jsme tam jen jednou.

Pěnkava: Dvakrát.

Dora: Jednou. Tvá paměť není na to jen tak beze všeho...

Pěnkava: Poprvé v prosinci. Bylo zima. Podruhé v dubnu. To bylo taky zima, na tu roční dobu. Měla jsi na sobě...bože, jak se tomu říká, zavinovačka? Jen z čisté marnivosti, protože jsi celou dobu měla na nohou husí kůži.

Dora: Tady máš tu kávu.

Pěnkava: Díky. Tak mám pravdu?

Dora: ...

Pěnkava: Třikrát v Paříži, dvakrát v Neapoli a jednou Berlíně.

Dora: Co jsi sem přijel dělat?

Pěnkava: Byl jsem zvědavý.

Dora: Zvědavý?

Pěnkava: Ano, tak nějak. Voniš pořád stejně. Hned jsem to cítil. Pila jsi.

Dora: Jo.

Přijde Imma. Dívá se na Doru a Pěnkavu, kteří stojí těsně u sebe, ale nedotýkají se. Hukne.

Pěnkava: Jé.

Imma: Ahoj.

Pěnkava: Ahoj.

Imma: Kdo jsi?

Pěnkava: Jsem Pěnkava. A ty?

Imma: Imma. Pěnkava je pták.

Pěnkava: Pták a pán. Já jsem ten pán. Doro, to je tvoje dcera?

Dora: Ano.

Pěnkava: Božíčku, to je bezva. Imma. Kolik jí je?

Dora: Immě je deset.

Pěnkava: Dcera. Moje Dora a dceru...

Scéna 3

Dora: Zůstaneš tu na večeři?

Pěnkava: V tom případě si musím krátce zavolat.

Dora: Manželce?

Pěnkava: Přítelkyni. Je v hotelu ve vesnici.

Dora: Ale to ne, jen ji pozvi taky.

Pěnkava: Já teda nevím...

Dora: Ale jasně Bude to fajn. Navíc tam vaří tak příšerně, jak jen je to v dnešní době ve venkovském hotelu možné. To jí nemůžeš udělat.

Pěnkava: Víš jistě, že tě k tomu neponouká nezvládnutelná zvědavost?

Dora: Deset let jsem tě neviděla. O právo ptát se mě na něco takového jsi přišel.

Titus a Imma na scénu.

Dora: Pěnkava mi zrovna povídá, že svou přítelkyni nechal U Zívala. Řekla jsem, že má taky přijít a povečeřet s námi. Jak se jmenuje?

Pěnkava: Evička.

Dora: Takže taky od nás.

Pěnkava: Ano.

Dora: Žádná Australanka.

Pěnkava: Ne. – Co má s nohou?

Dora: Rozdíl v délce a deformovaná noha.

Pěnkava: Navždycky? Už od narození?

Imma: My osázíme celé to zatracené bláto.

Pěnkava: Cože?

Imma: Tam venku.

Pěnkava: Ach tak!

Imma: Mimózou.

Pěnkava: Výtečné.

Dora: Řepkou.

Pěnkava: Co to vlastně budou stavít?

Titus: Obytnou čtvrť. Takové městské sídliště.

Pěnkava: Můj ty bože.

Titus: Dora neprodá.

Pěnkava: Co nabízejí.

Titus: Skoro osmkrát tolik než je skutečná hodnota domu.

Pěnkava: Hrdinské.

Imma: Hrdinské.

Pěnkava: Ano, tvoje máma se k tomu rozhodnutí postavila hrdinsky.

Imma: Ano.

Pěnkava: Tu skleničku bych si teď dal.

Dora: A co si dáš?

Pěnkava: Co myslíš ty?

Dora: Whisky. Skotská, Single Malt. Máš štěstí, tady to pijeme celý den.

Nela: Co budeme jíst?

Pěnkava: Nechej mě hádat. Ryba?

Dora: Ano.

Pěnkava: Pstruh?

Dora: Ano.

Pěnkava: Se salátem, dušenou zeleninou, bramborami ve slupce a k tomu nějaké pečivo á jo, ještě sýr? Ano?

Nela: Jak skvělé!

Dora: Ano.

Pěnkava: A polévka. Polévka. Nevím jistě, jestli bude i polévka, ale pokud ano, tak pravděpodobně krémová zeleninová. Brokolicová nebo cuketová.

Titus: Já jsem v kuchyni žádného pstruha neviděl. Jen pár kuřat.

Dora: Ano, budou kuřata.

Pěnkava: Kuřata.

Titus: Skvělá kuřata.

Pěnkava: Ano, to je taky fajn, ne?

Dora: Nemusíte mě uklidňovat ohledně chuti mých kuřat. Já to vím opravdu i bez vás, že má kuřata na sherry jsou skvělá. Jen jsem na to pozapomněla. Prostě jsem úplně zapomněla, že pstruh je moje nejoblíbenější jídlo a kulinářská specialita. Zapomněla jsem na to a najednou si připadám jako idiot, že jsem něco takového mohla zapomenout. Jak může někdo zapomenout na své oblíbené jídlo.

Pěnkava: Člověk toho zapomíná tolik.

Dora: Jo, jo. To je možné.

Scéna 4

Pěnkava: Ještě si vzpomínám, když jsem ji uviděl poprvé. Vešla do naší ulice, sluneční brýle na nose a mapu města v ruce a svazek klíčů na malíčku a jednu tašku měla na zádech a jednu v ruce a přes ruku sáčko a svetr zavázaný kolem boků a v zadní kapse knížku, za kterou se ten svetr trochu zachytil a ona málem vypadla, a já jsem si přál uvidět, co je to za knížku, a v koutku měla cigaretu a idiotsky blýskavý diadém ve vlasech.

Dora: Ještě si vzpomínám, když jsem ho uviděla poprvé. Vešla jsem s nasazenými slunečními brýlemi, mapou v ruce, jednou taškou na zádech a dvěma malými taškami v druhé ruce a sáčkem a svetrem kolem pasu a knížkou, která byla celou dobu na vypadnutí, do ulice a on tam seděl na zápraží, jakoby tam už celé ráno seděl a čekal na mě, aby mi řekl, že jsem dobrá a že nahoře nad obchodem je moje nové útočiště. A pozval mě k sobě na zápraží.

Pěnkava: Chtěl jsem ji opravdu pozvat, aby si za mnou přisedla, ale netroufal jsem si tolik a v tom jí vypadla z rukou mapa, taška a klíče, a když se sehnula, aby to všechno posbírala, vypadla i ta knížka z kapsy a já jsem uviděl, že je to Gombrovitz, a zatímco mi klečela u nohou, viděl jsem malý kousek její kůže mezi kalhotami a tričkem a uviděl jsem, jak se jí zaoblují hýždě v kalhotách a viděl jsem krátké světlé chloupky na jejích rukou, vtom jí spadly i ty brýle z nosu a pohlédla na mě.

Dora: Nic lepšího mě nenapadlo než si nechat vypadnout přímo před ním všechno z rukou, abych tam musela zastavit. Tak jsem tam před ním lezla po všech čtyřech. Nejdřív jsem uviděla jeho hnědá chodidla v sandálech a bílé plátěné nohavice, ze kterých čouhaly jeho nohy a dlouhá jizva na levé holeni. Mezi nohama měl položené noviny a balíček cigaret mně neznámé značky a taky hrnek od kafe. Pomyslela jsem si: takže ten tu bydlí, jinak by si nepostavil na ulici hrnek od kafe mezi chodidla a to mě uklidnilo a zatímco jsem uslyšela, jak mé sluneční brýle dopadly na zem, vzhlédla jsem nahoru, jemu do očí.

Pěnkava: Chtěl jsem jí nabídnout oheň, ale myslel jsem, že snad bude chtít nejdřív vstát.

Dora: Zeptala jsem se, jestli je to číslo 28.

Pěnkava: Ne, řekla: jsem tvá nová sousedka.

Dora: Ale to jsem přece vůbec nemohla vědět?

Pěnkava: Chtěl jsem ji vzít rovnou nahoru a vysvléknout ji a prohlédnout si ji a dotýkat se jí. Abych cítil její teplou kůži, která se sem tam zatřpytila letním potem. Chtěl jsem jí poodhrnout vlasy dozadu a abych si prohlédl její šíji a uši a tváře a celé je zlíbal. Abych ji ovoněl a prohlédl si její podpaží, až by zvedla své ruce nad hlavu. Abych viděl, jestli má jizvy nebo jestli na sobě měla během léta plavky.

Dora: Pozval mě, abych si přisedla a představil se a zeptal se, co studuji a kde jsem předtím bydlela a jestli to jsou všechny moje věci a jak je to možné.

Pěnkava: Vyprávěla mi, že její poslední byt vyhořel a že díkybohu tehdy spala někde jinde, protože by určitě shořela v těch plamenech. A já jsem byl nesmírně šťastný, že v těch plamenech neshořela, ale její pokoj ano, takže tam tehdy sedla vedle měna zápraží, ale zároveň jsem si taky říkal, kde asi tak mohla spát, jestli třeba nemá přítele, u kterého přespávala. Přítele, který ji svléká, když u něj je, který jí poodhrnuje vlasy dozadu, aby si prohlédl její šíji a uši a tváře a celičké je zlíbá a který zná všechny jizvičky a všechny nerovnosti její kůže.

Dora: A v tom si znovu vzal noviny a četl dál tam, kde předtím skončil.

Pěnkava: To ne!

Dora: Ale jo!

Pěnkava: Jen z prostého dech vyrážejícího ohromení.

Dora: Jo. Nebo z neudržitelného zájmu o dění ve světě.

Pěnkava: Ne!

Dora: Zanesla jsem si věci nahoru a pohlédla z okna na jeho temeno a pod ním noviny a zapálila si cigaretu, když si zapálil on a dívala se doleva, když se díval doleva on a prohrábla si vlasy, když si je prohrábl on a slyšela jsem ho říkat příteli, který kolem jel na kole a zastavil se, že večer bohužel nemůže přijít a já doufala, doufala, doufala jsem, že je to proto, že měl v plánu vzít mě do své oblíbené hospůdky a ...

Pěnkava: Kdo to byl, ten přítel?

Dora: Jelle.

Pěnkava: Jelle?

Dora: Ano. Jelle Nieuwkoop.

Pěnkava: Aha.

Dora: Později jsem sešla dolů a on tam pořád ještě seděl, jen měl pivko, což mě překvapilo, protože jsem nepostřehla, že by někam odešel.

Pěnkava: A nabídl jsem jí taky pivko.

Dora: Ano.

Pěnkava: Šel jsem pro něj dovnitř.

Dora: Vstal a já jsem jej konečně uviděla, když stojí vzpřímeně, a že má hlava sahá k jeho bradě, a to mi přepadalo, jako přesně ta fajn výška, abych se o něj mohla opřít.

Pěnkava: Oh.

Dora: Ještě než jsem to pivko dopila, znovu vstal a řekl, že musí pryč. Ještě se uvidíme, řekl pak.

Pěnkava: Opravdu?

Dora: Zeptal se, jestli jsem věděla, že Charlie Chaplin se kdysi zúčastnil soutěže v napodobování Charlieho Chaplina a skončil třetí.

Pěnkava: Fakt?

Dora: Ano. A protože chtěl mít jistotu, že jsem úplně správně pochopila, co je na tom tak ohromující, přikázal mi, abych si představila, že bych skončila třetí v soutěži v napodobování Dory a zeptal se, kdo by byl první a druhý.

Pěnkava: Ale ne, to ne.

Dora: Ano. No a pak vstal a odešel.

Pěnkava: Ještě než dopila pivko vstala a řekla, že už musí jít a to ona řekla, že se ještě uvidíme. Ona šla ke svému příteli samozřejmě, který samozřejmě od toho požáru taky žádnou postel neměl.

Dora: Mám pocit, že mi ji táta přivezl, ale už jsem si nemůžu vzpomenout, jestli to bylo první den nebo až ten další. Třebaže to byla jeho jediná návštěva v mém novém domě než krátce nato spolu s mámou sjel z nějakého srázu a zemřel na zlomeninu lebeční kosti vedoucí od temene přes levou oční dutinu až k lící kosti a moje máma proletěla sklem a vykrvácela z tepny, pomalu, ale díky bohu v bezvědomí.

Pěnkava: Od toho dne jsem byl přesvědčený o tom, že bez ní už nebudu ani den a že všechny dny před tím pozbývají na hodnotě. Že jsem ty dny předtím prožil jen proto, abych jí měl o čem vyprávět.

Dora: Tak to je přesně ta typická myšlenka, která každého napadne než začne o době po všech těch dnech a které už pak nejsou. A když už si to myslíš, tak ještě dřív, protože to je básnička, ve které stojí, že něco takového sám cítíš.

Pěnkava: Cyniku.

Dora: Idiote.

Pěnkava: Sýkorko.

Dora: Na tu jsem úplně zapomněla. Sýkorka.

Pěnkava: Sýkorka... sýkorka koňadra.

Dora: Jak přišel k tomu šrámu na noze?

Pěnkava: Cože?

Dora: Ten dlouhý šrám na levé noze.

Pěnkava: Na to už si nevzpomíná.

TŘETÍ DĚJSTVÍ

Scéna 1

Nela: Tak já jsem ta sestřička. S domkem ve městě. Se svou bezradností. S mrtvým psem a odpornou pachutí v ústech. Ta, která nic nesvede a ničeho ani nechce dosáhnout. Říká Dora. Ne, Pěnkava říká, že to Dora řekla.

Dora celou historku překroutila. Pěnkavu považuje za svou velkou lásku. Jen proto, že odešel. Protože zmizel jako pára nad hrcem dřív, než její láska stačila přirozeným způsobem vychladnout. A deset let se neostříhala, nekoupila si ani nové šaty. Zapomněla, že její nejoblíbenější jídlo je pstruh, že má schopnost být něčím slunečným středobodem a dokáže se někomu zcela odevzdat. Pochovala se v hlíně a vyčítala si, že se tehdy před lety s tím mužem skutečně žila a byla šťastná. Že byla tehdy jiný člověk než je dnes to její sklíčené kostnaté já.

Co vlastně přišel dělat? Kdo si troufá položit otázku, nemusí už čekat na odpověď. Má tajný zápisník. Možná ji chce vzít sebou, protože už nemůže žádnou jinou ženskou najít, takovou, která se sním tak bezvýhradně spojí. Nebo se možná změnil v psychopata, který vraždí všechny své ex-milenky. Zanechává jen dráhu z mrtvých těl táhnoucí se z evropského kontinentu až do Austrálie.

Na to ti neskočím. Taky se na mě jednou díval způsobem, kterému se nedalo neporozumět. Titus je pravé štěstí. Jenom se zdá, že si to Dora neuvědomuje. Vidí ho jako dobráka, který jí opravuje různé přístroje, vypráví jí, jestli je v novinách něco důležitého, takže je sama nemusí číst, a na nic se neptá a tak je vše v klidu. Nevidí, že ten muž je opravdu výjimečný muž a že se neptá ze skromnosti a ne proto, že nic nechce vědět. Nevidí, že je to muž, který sevře pevně její ruce, který ji vidí skutečně takovou jaké je a takovou ji má rád. Vlastně je ho pro ni škoda.

Ale kdo jsem já. Sedím ve svém bytě pod montovaným stropem zády ke stěně pizzerie. Nemám obzvlášť velké právo mluvit o životě někoho jiného, protože ten svůj bych zrovna za výhru v loterii neoznačila.

Scéna 2

Výkřik. Imma přichází s Walsem.

Imma: Waus.

Pěnkava: Promiň, nevěděl jsem, že...

Titus: Bože.

Imma: Je mrtvý.

Dora: Ano.

Imma: Waus je mrtvý.

Dora: Waus je mrtvý.

Titus: Ale netrpěl.

Imma: A jak to víš?

Imma: Jak se dostal do kůlny?

Titus: Waus zemřel a my ho tady pohřbíme. Protože se tady tak spokojeně hrál. Uděláme z toho pěkný den a každý rok mu zapálíme svíčku.Jo?

Nela se rozbřečí.

Pěnkava: Óo, ale v tom já jsem velice dobrý. V pohřbívání psů. Immo, a Nelo, ty vlastně taky. Poslouchejte, uděláme mu překrásný hrob.

Dora: Běž teď do kuchyně, Immo. Za chvíličku tam za tebou přijdu.

Titus: Doro.

Dora: Ano, proč to dítě tak utěšujete. Jakoby pěkný hrob mohl něco spravit.

Imma: Waus přece nebyl starý?

Dora: Ne.

Imma: Tak proč teda umřel?

Dora: Protože přecházel ulici a nerozhlédl se. Přejel ho někdo, kdo ho neviděl. Možná jel příliš rychle nebo se dobře nedíval. Je to smutné, ale tak to chodí.

Imma: Nechci, aby byl mrtvý.

Dora: Některé věci se stanou ať chceš nebo ne. A jsou úplně nezvratitelné a nenapravitelné. Lepší už to nebude.

Nela: Ale nemusíš to dělat ještě horší než to je.

Dora: Co to máte všichni za tendenci chtít věci dělat pěknější než jsou. Život je jedna souvislá řada tvrdých skutečností a nikdy není dost brzy se o tom na vlastní kůži přesvědčit. Není to pěknější než to je a v budoucnu to člověku ušetří spoustu deziluzí. To byste vy všichni přece měli vědět. Podívej se jednou do zrcadla, jak na tom si. Waus je mrtvý a my umřeme taky a není v tom zahrnuto, že to bude bezbolestné a dobře načasované.

Nela: Amen.

Dora: Pojd'me ke stolu.

Scéna 3

Titus: Červené, bílé nebo něco jiného.

Pěnkava: Červené.

Nela: Bílé. Ke kuřeti piji bílé.

Pěnkava: Takže budeš pít bílé kvůli kuřeti. Bez ohledu na všechno ostatní.

Nela: Ano. Ale bez ohledu na co? Co víc ještě.

Pěnkava: No, jak chutná a na co máš ty chuť.

Nela: Jako bys věděl, jak to červené chutná. Bez tak, na co mám chuť, na co mám chuť. O čem to vlastně mluvíš?

Pěnkava: Máš přítele Nelo?

Nela: Jednoho jsem měla, před časem. Hubert, tak se jmenoval, ale po dvou týdnech už se mu zdály rozdíly mezi námi nepřekonatelné. Jediný rozdíl spočíval v tom, že jsem se mu zcela přizpůsobila a ne on mně, protože pak nevěděl, v čem by mi měl vycházet vstříc, protože už jsem se mu totiž dokonale přizpůsobila. Takže nechápu, jaké všelijaké rozdíly mezi námi to najednou viděl.

Pěnkava: Tak to je potom lepší.

Nela: Co?

Pěnkava: Že už je to pryč. Co s takovým chlapem?

Nela: No jo. To já taky nevím. Hubert. Brnkneš ještě Evičce?

Pěnkava: Ano.

Nela: Tak přece jen nepřijde?

Pěnkava: Ne.

Nela: Zdá se ti, že Dora zestárla?

Pěnkava: Zestárla, ale není stará a navíc je pořád ještě pěkná. Je to žena, na které čas nemůže nic zkazit.

Nela: Přišel jsi to okouknout?

Pěnkava: Ne, ale zdá se mi fajn, vidět to.

Nela: Dora si myslela, že jsi mrtvý a prohlásila tě za zmizelého. Když přišla policie a řekli jí, že jsi živý jako rybička v Austrálii, Dora se před tím agentem styděla, že by se radši neviděla.

Pěnkava: Dora věděla, že jsem Austrálii.

Nela: Nevěděla.

Pěnkava: Mluvili jsme o tom.

Dora přichází s mísou.

Dora: Kuřata. Kde je Imma?

Nela: Titus už pro ni šel.

Dora: Samozřejmě zase sedí u toho okna. Zblázním se z toho. Z toho jak pořád hledí do dálky a vlastně na nic.

Titus a Imma na scéně.

Dora: Seděla u okna?

Titus: Ano.

Dora: Pak je to jenom dobře, že pro tebe šel Titus a ne já, protože bych ti dala pohlavek. Co je to s tebou. Nechám všechna ta okna zatmelit. Okna jsou ze skla, takže se tím pádem dá skrz ně dívat, i když jsou zavřené. Proč nechápeš ty nejjednodušší věci?

Titus: Myslím, že Imma to teď určitě pochopila.

Dora: To pochybuji.

Titus: Mám si nabrat?

Nela: Takže Pěnkavo, pokračoval jsi ve svém kriminálnickém životě i na jižní polokouli nebo jsi začal s něčím pořádným?

Pěnkava: Dělal jsem všechno možné. Naposledy jsem dělal do koupališť. Pronájmy. Chvilku to bylo fajn. Slušně to vynášelo.- Díky Tite. – Mohl bych tu taky postavit bazén, jestli chceš. Vykopeme to hned vedle hrobu pro...

Nela: Wause.

Pěnkava: Pro Wause. Vykopeme vedle díry pro Wause jednu velkou díru pro bazén.

Imma: Bazén.

Pěnkava: Bazén. Koupaliště.

Imma: Ano! Doro, může?

Titus: To se pak uvidí. Pokud bude ten bazén nezbytný, můžu taky kopat.

Pěnkava: Nepochybně, Tite.

Titus: Pokud chceš stavět bazén, tak s tím strávíš týdny, ne?

Pěnkava: No, opravdu to chvíli zabere.

Titus: A to zůstaneš celou dobu ubytovaný U Zívála?

Pěnkava: Ještě jsem se pro nic určitého nerozhodl.

Imma: Ale může?

Dora: To bych ráda věděla, na co nám bude bazén.

Imma: Na plavání.

Titus: Dobrou chuť.

Pěnkava: Dobrou chuť.

Nela: Dobrou chuť.

Dora: Nechte si chutnat.

Titus: Takže ty ses ještě nerozhodl, co budete dělat?

Pěnkava: Ne, ne, ještě se musíme porozhlédnout. Záleží to na spoustě věcí.

Imma: Co se dá jinak dělat s bazénem?

Dora: No tak, Immo, už s tím přestaň.

Imma: Už s tím přestaň.

Pěnkava: Stejně je to neuvěřitelné, ta krajina. Ta plocha, ta délka, a pak ty stroje, které v klidu čekají. Zatímco já jsem pochopil, že se nedočkají. Protože ty neprodáš. Kdy to teda všechno odvezou?

Dora: Ty sem daly speciálně proto, aby mě dostali pod tlak. Aby mi zabrnkali na nervy.

Pěnkava: Neuvěřitelné. No řekni, fakt neuvěřitelné. Jak jsi k němu vůbec přišla, k tomu domu?

Dora: Koupila jsem ho. Dva měsíce potom, co jsi odešel. Chtěla jsem výhled na nic. Výhled, který mi nebude nic připomínat, kde vůbec nic nebude. Maximálně nějaký strom a cesta v dálce. Bez ničeho. Chtěla jsem absolutní nicotu. Kdyby to šlo, bydlela bych v mlze. Ale tohle bylo taky vyhovující. Vyhovující v tom smyslu, že tohle jsem ještě byla schopná snést. A Titovi jde práce od ruky. Vždycky dokázal vidět velmi inspirativně promrzlé dláždění nebo vrstvičku ledu na vodě ve splachovací nádržce.

Pěnkava: A tvá múza na dosah ruky... Není-liž pravda?

Nela: Jo, podívej, támhle na skříní. To je Dora číslo šest. Že Tite? Dora číslo šest.

Titus: Ano.

Pěnkava: A vystavuješ ještě sem tam?

Titus: Na to já speciálně moc nejsem.

Pěnkava: Je to překrásné. Opravdu překrásné. Kolik to stojí?

Nela: Chceš si to koupit?

Pěnkava: Chtěl bych nějaký dojem.

Titus: Normálně stojí tak 15, 16 tisíc. Ale Dora číslo šest na prodej není.

Pěnkava: A Dora číslo pět?

Titus: Neexistuje. A Dora číslo čtyři je prodaná. Teda ne jako Dora číslo čtyři, totiž. Jako akt číslo 24.

Pěnkava: A navíc nahá.

Titus: Mám ji ještě na jedné fotce.

Pěnkava: Teď stojí u někoho na římse krbu. Nebo na pianu. Nebo na podstavci v hale nebo v zahradě.

Dora: No, zcela rozpoznatelné to není, ne?

Pěnkava: Já to vidím, že jsi to ty, Doro. Ne přesně, ale vidím v tom tvou ladnost a štíhlou postavu a tichou zádumčivost. Řekněme atmosféru. S citem. A takový obraz samozřejmě prozrazuje stejně tolik o tvůrci jako o zobrazeném.

Titus: Ó, skutečně?

Pěnkava: Vypovídá o velké skrývané lásce tvůrce k zobrazené. Myslím. Vidím. Myslím si, že vidím. Pracuješ vždycky s bronzem?

Titus: Taky s kamenem. Nemluvím moc rád o své práci. Rád ji ukazuji, ale nemluví se mi o ní snadno. Rychle je z toho kupa nesmyslů, nebo ne? Ale ukazuji ji rád. Jestli chceš, můžeš

pak dozadu, podívat se na další obrazy, ale nemluvím o tom rád. Každý si musí sám najít, co v nich vidí a jakou informaci mu to dává o tvůrci a zobrazené, jako jsi to říkal ty. Nemám k tomu co dodat.

Imma: Podívej, to jsem já.

Imma postavila obraz vysoký 50 cm na stůl.

Pěnkava: To se podívejme.

Imma: Stojím nakřivo. To kvůli mé noze.

Pěnkava: Ano, to vidím. Tohle vypadá tak neotřesitelně a solidně. Docela masivní. Opravdu masivní obrazy, Tite, a se subtilní elegancí.

Nela: Titus je slavný a ověnčený vavříny za své obrazy. Kdy už konečně uděláš mě?

Pěnkava: Jakmile budeš mít nějakou podstatu, bych si myslel.

Nela: Kam tím zase míříš?

Imma: „Vychýlená“ se jmenuje. To protože jsem nakřivo. Jmenuje se to „Vychýlená.“

Pěnkava: Já to vidím.

Nela: Jakmile budeš mít nějakou podstatu, to jo! Proč jsi vlastně jel do Austrálie? Něco speciálního? Ano? Já o tom nic nevěděla. Věděla jsi o tom, Doro?

Dora: Myslela jsem, že možná protože to byl opačný konec světa, dál už to nešlo. Teoreticky se dá líp zmizet v jižní Americe, ale tam je to kvůli chudobě a neklidu tak nepohodlné. Takže, jo vlastně ne, nevěděla jsem proč...

Nela: Ne?

Dora: ...ale pochopila jsem to. Ne. Jak to?

Nela: A co jsi teda pochopila?

Dora: Vždyť to říkám, ne?

Nela: Ježíši! Proč jsi sem přijel?

Pěnkava: A musím to povídat tobě, Nelo?

Nela: Mně speciálně ne, povídej! Prostě tady všem řekni, proč jsi každému přijel zničit jeho klid.

Ticho. Titus jí, Dora pije, Imma hladí svůj obraz, Nela zmateně na všechny hledí a Pěnkava se opírá a pohrává se se skleničkou.

Nela: Doro.

Dora: Ne.

Nela: Můžeš mi ještě nalít, než bude ta láhev dopitá?

Pěnkava: Piješ přece bílé? To je v lednici, předpokládám? Přinesu ho.

Pěnkava pryč. Ticho.

Imma: Mně se líbí.

Pěnkava se vrátí.

Pěnkava: To kuře bylo vynikající, Doro.

Dora: Dobře.

Imma: Není Wausovi v kůlně zima?

Titus: Wausovi už nemůže být zima, Immo. Protože je mrtvý. Když jsi mrtvá, tak nic necítíš. Ani zimu, ani bolest, nic.

Pěnkava: Zahrál bych si pak s tebou šachy, Tite. Už jsem s tebou hrál.

Titus: A?

Pěnkava: Vyhrál.

Titus: Já už nehraji.

Pěnkava: Pro dnešní večer ale uděláš výjimku.

Titus: Tak jo.

Pěnkava: Fajn.

Imma: Zním všechny písničky od MCK.

Pěnkava: Opravdu.

Imma: Za chvíli vám udělám představení. Ano?

Pěnkava: Ano.

Titus: Nejdřív si určitě budeme muset koupit vstupenku.

Imma: Ano. Povolení ke vstupu.

Dora: Dá si někdo dezert?

Nela: Určitě sýrový ták.

Dora: Ano.

Nela: Mezi tím i kousky šunkových párečků.

Dora: Ano.

Pěnkava: Vynikající.

Scéna 4

Dora a Pěnkava.

Pěnkava: Vybavil se mi jeden hotel, ve kterém jsme týden byli. Nevycházeli jsme z pokoje. Všechno jsme si nechali donést. V pokoji bylo horko k zalknutí. Celý den do něj svítlo slunce. Z okna jsme viděli moře. Předčítala jsi mi. A pak jsme šli plavat.

Dora: A já si pamatuji, jak jsme jednou seděli 48 hodin v autě. Byla jsem přesvědčená, že v tom okamžiku, kdy zastavíme, bude všechno jinak. A byla jsem přesvědčená, že jsi o tom taky přesvědčený, že všechno bude jiné když zastavíme a například půjdeme spát. Sněžilo a byla jsem tak unavená, že jsem viděla jen sněhové vločky a stěží cestu.

Pěnkava: Jela jsi hrozně nebezpečně.

Dora: Radši bych řídila válcovací stroj, než aby ta jízda někdy skončila.

Pěnkava: Doro, co jsi dělala?

Dora: Jak to myslíš?

Pěnkava: Těch posledních pár let.

Dora: Nic.

Pěnkava: Nic.

Dora: Nic. Četla knihy, porodila dceru, přemýšlela.

Pěnkava: Porodila dceru. To už je něco.

Dora: To ano.

Pěnkava: Kolik jí přesně je?

Dora: Mohlo by to tak být a stejně tak i nemuselo.

Pěnkava: Nemusíš mi to říct?

Dora: Pardon?

Pěnkava: Že mi to musíš říct.

Dora: Odjel jsi. Bez vysvětlení, aniž bys cokoli řekl. Nenechal jsi adresu. Jen tak. Bez ničeho.

Pěnkava: Mohla jsi mě hledat

Dora: Ty jsi věděl, kde bydlím.

Pěnkava: Já jsem neměl dítě.

Dora: Ale to jsi nevěděl.

Pěnkava: Z toho jsem přece nevycházel.

Dora: A z čeho jsi vycházel.

Pěnkava: Chceš mi zkusit vyčítat, že jsem nepomyslel na to, že ty bys mohla čekat dítě, u kterého bys nevěděla, kdo jej zplodil?

Dora: Tak počkej, tohle ti teď přesně vyčítat nechci.

Pěnkava: Nechceš mi snad vyčítat něco jiného?

Dora: Och.

Pěnkava: Doro, už je to deset let.

Dora: Už je to deset let! Jemináčku. Už deset let.

Pěnkava: Doro.

Dora: Deset let bez jediného slova.

Pěnkava: Nebylo to dobré. Byla jsi se mnou nešťastná. Byla jsi příšerně nešťastná, Doro. Už jsem s tím nemohl vůbec nic dělat.

Dora: Aha, ty jsi chtěl vyřešit můj problém a odejít bez jediného slova ti připadalo jako dobrý nápad.

Pěnkava: Před deseti lety.

Dora: Nebyla jsem nešťastná.

Pěnkava: Ale byla.

Dora: Podle čího měřítko?

Pěnkava: Bylo to objektivně patrné. Nešťastná. Depresivní. Byl jsem... Nemohl jsem...

Dora: ...to vydržet.

Pěnkava: Pokud chceš. Jak to, že vlastně nevíš, čím je?

Dora: Už je to deset let, říkal jsi? Považuješ to přece za promlčené, ne?

Pěnkava: Nechceš to vědět?

Dora: Ne.

Pěnkava: Proč ne?

Dora: Protože by ji to umenšilo jen na něčí produkt.

Pěnkava: Ty to samozřejmě víš.

Dora: Ona prostě je a tak to je.

Pěnkava: Já jsem tě strašně moc miloval, Doro.

Dora: Ó ano. A pak to jednoho pěkného dne přešlo.

Pěnkava: Ne.

Dora: Mluvíš v minulém čase.

Pěnkava: Chci jen říct, že jsem neodešel, protože bych tě nemiloval.

Dora: Nebyla jsem nešťastná. To není přece pravda. To je hrozně banální popis celé situace. Úplně jsem se do toho zabrala, byla jsem na všechno připravená. Chtěla jsem pro tebe udělat cokoli a taky jsem pro tebe udělala všechno. Držela jsem francouzskému pumpaři pistoli u spánku. Nechala jsem Nelu ve štychu. Přestala jsem studovat, přestala jsem oplakávat rodiče, přestala jsem snít o životě, který jsem chtěla. Svou lásku k tobě a tvou lásku ke mně jsem považovala za svou identitu. Tvé tělo jsem považovala za své a své tělo za tvé. Tvá žebra a tvé tváře a tvá kolena jsem považovala za svou jedinou realitu. I ten kohoutek bych natáhla a toho chlapa zastřelila, kdybych musela.

Pěnkava: To jsi nemusela. Já to vím.

Dora: Ty jsi mě otřesným a neodpustitelným způsobem zradil.

Pěnkava: Ty máš o tom vztahu úplně nerealistickou představu.

Dora: Ono to taky nebylo realistické. To nebyl vztah.

Pěnkava: Začnu teď s tím hrobem pro...

Dora: Wause.

Pěnkava: Začnu teď s tím hrobem pro Wause.

Dora: Jo, teď? Je noc

Pěnkava: To má něco do sebe, ne? Kopat hrob ve tmě.

Dora: Chci se tě zeptat na jednu věc. Neboj se. Nebudu se ptát, ani proč jsi odešel ani proč jsi tu teď. Musím si to rozmyslet. Musím to dobře zformulovat. Jdu o tom teď přemýšlet.

Vejde Imma. Je převlečená a začíná její představení.

ČTVRTÉ DĚJSTVÍ

Scéna 1

Titus: Celá léta jsem **akceptoval**, že poloviční Dora je víc než žádná. Že je v jejím srdci díra a v jejích náladách se zrcadlí prázdnota. A já jsem se ji nesnažil utišovat tím, že bych jí řekl, že to byl hajzl. Neřekl jsem jí, aby se vybrečela nebo naopak aby kvůli němu nebrečela, aby pila nebo nepila, aby ho hledala nebo nehledala. Nic jsem po ní nechtěl a chápal jsem, že potom, co pro někoho udělala všechno, může už snést pouze někoho, kdo po ní absolutně nic nechce. Nikdy jsem na sebe nepovažoval za oběť a ani za slabocha / smolaře. Byl jsem přesvědčený o tom, že jsem toho schopný. Jsem ztělesnění **akceptace. Jsem jako měděný kohout na střeše, který se točí, jak vítr fouká.**

A ona tam teď kope díru v hlíně, jakoby na tom závisel její život. Spolu s tím ďáblem, který snad ani ďábel není, spíš přitažlivý vysoký muž, který podle mě taky žije ve vzduchoprázdnu svého vlastního života a přišel sem, aby se přesvědčil, jestli náhodou klíč k budoucnosti není někde v minulosti.

Krumpáčem odkrývají hloubku, díru dvakrát jeden. Já nic neříkám, ale že je to díra dvakrát jeden by v té tmě poznal i slepý.

Můj problém je má nekonečná chápatost. Nehranná. Nelhaná. Nezapříčiněná strachem. Pravá.

Scéna 2

Titus na scéně. Přichází dost opilá Dora.

Dora: Heeej. Co děláš?

Titus: Nic.

Dora: Aaach, o věčné nic. Nikdo znás nikdy nic nedělá. Nele, ty a Imma a já vlastně taky nic nedělám. Proboha. Ty jeřáby tam venku jsou jako obraz našeho života, Tite. Bez práce.

Uvázli na svém místě.

Titus: To není pravda.

Dora: Tite! Co to říkáš? Něco jsi řekl. Něco vzdoruplného. Řekl jsi: to není pravda.

Titus: Dělán vše, co jen chci.

Dora: Máš tu ještě jednu flašku?

Titus: Ne.

Dora: Zašel bys pro jednu dolů?

Titus: Ne.

Dora: Absolvovals kurz asertivity zatímco jsem byla venku?

Titus: Ne.

Dora: Óooo.

Titus: Co si myslíš, že si o tom všem myslí Imma, že tu uprostřed noci pohřbíváte Wause, zatímco ona spí?

Dora: To nevím, já jsem Imminy myšlenky nikdy moc neuměla sledovat.

Dora najde poloprázdnou láhev.

Dora: Hele, ještě jedna. Na zdraví.

Titus: Na tvoje.

Dora: Na co narážíš?

Titus: Piju na tvoje zdraví.

Dora: Jo, jasně.

Titus: Nebo je to příliš vtíravé? Chci ti něco říct.

Dora: Hlavně žádné **celé věty**, prosím. Přece teď nezačneš mluvit v celých větách. Můžeš mi to říct někdy jindy. Zítra nebo příští týden.

Titus: Chci ti říct něco o...o tom jak...o mém nekonečném pochopení.

Dora: A žes objevil, že má taky své meze? Kam jdeš?

Titus: Nenechám se urážet.

Dora: Podle mě necháš.

Titus: Nemyslím si to.

Dora: Proč jdeš teda pryč? Stoupaneš si teď naštvane na chodbu?

Titus: Podle tebe nesmím mluvit v celých větách?

Dora: Já tu jsem za šéfa?

Titus: Už radši mlč.

Dora: Nehrej tu divadlo. Sedni si a dej si skleničku a zase buď ten Titus, kterého já znám.

Titus chce odejít, ale vrátí se.

Titus: Přijde mi hrozné, že jste Immě... že Imma... že...Sakra. Doro!

Dora chce Titovi podat skleničku, ale on ji vyrazí z rukou.

Ticho.

Titus pryč.

Dora vezme dopis od projektanta, který byl doručen během prvního dějství. Posadí se, podepíše ho a nakonec ho zastrčí do kapsy své vesty, pak dochází zase ven.

Scéna 3

Nela: Nechápu to. Nechápu Doru, tebe taky ne, nechápu ani Pěnkavu a ani Doru – a tu už jsem vlastně říkala. Nechápu, proč konečně někdo neprašťí pěstí do stolu. Nechápu, proč ho odsud nevyhodíte. Mám strach, že úplně zkaží Wausův pohřeb. Prostě to nechápu. Máš ještě jednu skleničku?

Titus: Já žádnou nepotřebuju, piju to z flašky.

Nela: Fajn. Aspoň něco.

Titus: Na zdraví.

Nela: Já samozřejmě nevím, jaké to je, že? Nevím, jaké to je, když jsi s někým dlouho nebo když jsi byl s někým dlouho. Prostě s tím nemám zkušenosti. Co na tom teď vlastně záleží...

Titus: To nic neznamená.

Nela: Doře bylo osm, když jsem se narodila. Chápeš? Byla jsem ta malá **pobledlá** sestřička, která má obě ruce levé a nemá žádný zvláštní talent. Bylo mi deset, když odešla z domu a šestnáct, když zemřeli a ona zmizela. Byla jsem normální puberták. Víš. Pubertáci stejně nic nechcou. Přestěhovala jsem se k sousedům a Dora mi občas poslala pohlednici.

Titus: Jo.

Nela: Možná jsem byla tvrdohlavé a vzdorovité dítě a možná jsem nebyla zrovna moc milá, ale tak lidi někdy reagují na věci. Tehdy jsem tě vidala ještě častěji než Doru. A byl jsi aspoň u mých závěrečných zkoušek a asi jsem do tebe byla i trošku zamilovaná.

Titus: Jo.

Nela: Ale o tom jsi samozřejmě nevěděl.

Nela: Ne, to ne.

Nela: A ani tě to nenapadlo.

Titus: Ne.

Nela: A tehdy se vrátili zas jednou zpátky a chtěli zůstat an já jsem se cítila jako někdo cizí. Styděla jsem se před Dorou.

Dej ještě taky kapku.

Myslíš, že to je od určitého momnetu dané? Že jsou karty rozdané a že život už nebude jednou pro vždy tak ohromný nebo tak naplňující nebo vášnivý jak sis dřív představoval?

Titus: Ne.

Nela: Závidíš Doře?

Titus: Ne.

Nela: Jsi opilý?

Titus: Ne.

Nela: Podle mě jo.

Nela jde k telefonu a zmáčkne tlačítko pro opakované volání.

Nela: A je to tu, je tam můj záznamník. Hej, Tite, slyšíš, co říkám?

Titus: Jo, a co má být?.

Nela: To znamená, že té takzvané Evičce vůbec nevolal. Možná ani žádná Evička neexistuje. Vymyslel si ji. Nooo. To stojí přece za zamýšlení.

Titus: Nech to plavat.

Nela: To tu musíme jen tak čekat dokud to neskončí?

Titus: Poslouchej, to já všechno nevím. Já jen netuším, co s tím ma co do činění, jestli nějaká Evička je nebo není.

Nela: To přece vypovídá o jeho důvěryhodnosti, ne? To vypovídá o muži, který je venku s tvou ženou.

Titus: Není moje žena.

Nela: Protože je jenom sama sebe.

Titus: Ano.

Nela: Tite!

Titus: To je prostě moje mínění. Neříkám to jen tak. Mám...Jsem nekonečně... tolerantní. Každý musí dělat a myslet a najít, co chce. Nikdo mi není ničím povinnen stejně jako já nejsem nikomu ničím povinnen.

Nela: To přece není pravda!

Titus: To nefalšovaná pravda.

Nela: Tak přece nemůžeš žít.

Titus: Tak žiju.

Nela: Jsou přece věci v životě, které stojí za to o ně bojovat nebo ne?

Titus: Když o tom dlouze přemýšlíš...Když o tom dlouze přemýšlím...Například, když někdo něco nechce, ale opravdu nechce...proč bych pak měl bojovat?

Nela si sedne Titovi na klín.

Scéna 4

Mezitím venku. Dora a Pěnkava sedí na kraji Wausova hrobu.

Pěnkava: Bože, Doro, taková zatracená díra.

Dora: Jo, pěkné že?

Pěnkava: A jaká je tu zatracená zima.

Dora: Ano.

Pěnkava: V Austrálii je úplně jiná hvězdná obloha a měsíc visí na obloze na křivo.

Dora: Ja vím, jižní polokoule.

Pěnkava: Ještě někdy i...Cestujes ještě někdy?

Dora: Ne.

Pěnkava: Nechceš Immě ukázat svět? Hory, moře, města a...

Dora: Ne. Ona o tom nemá stejně žádnou představu.

Pěnkava: Ale ty jsi přece byla vždycky tak...tak zvědavá a naúnavná a taky jsi z toho byla tak veselá. Zprvu jsem myslel, že t ito chybí, když jsme se vrátili. Že to na jednom místě nemůžeš vydržet, trčet v jednom domě. A teď jsi... teď...tady.

Dora: Ale to je něco jiného.

Pěnkava: Imma je tak...zdá se mi tak...

Dora: Osamělá?

Pěnkava: Ano.

Dora: Ach člověče, nelámej si s tím hlavu.

Pěnkava: Poslední týdný. Byli jsme zpátky a měli zůstat. Přihlásila jsi se zase na univerzitu.

Dora: Možná jsem o tom přemýšlela, ale nakonec jsem to neudělala.

Pěnkava: Oh.

Dora: Nosil jsi mi různé věci. Zmrzlinu, víno, květiny nebo hudbu.

Pěnkava: Opravu ne? **Vážně se mi zdálo**, že jdeš zase studovat.

Dora: Ale není to tak.

Pěnkava: Neřekla jsi mi o tom třeba něco?

Dora: Možná sis to vymyslel pro svůj vlastní vnitřní klid. Že jsem si našla nový cíl, který s tebou nemá nic společného.

Pěnkava: A ty ses začala vídat s Titem.

Dora: Což bylo taky uklidňující.

Pěnkava: Očividně jsi s ním měla poměr.

Dora: Neříkal jsi, co jdeš dělat. Šel jsi pryč a dřív nebo později ses zase vrátil.

Pěnkava: Bylo DOBRĚ, že jsme znovu měli odlišný život. Že jsem při odchodu nemyslel jen na okamžik, kdy se mám vrátit an najít tě ležící na břiše na koberci nebo na balkóně nebo ve vaně...

Dora: Odešel jsi a já jsem na tebe čekala. Nic jiného jsem ani nedokázala dělat a věděla jsem, že se ti to líbí, přijít domů a najít mě ležící na břiše na koberci.

Pěnkava: Doro, někdy jsi seděla na stejné židli, **na které jsem tě nechal, když jsem odcházel.**

Dora: Poslední ráno jsi mi přinesl rybíz. Rybíz.

Pěnkava: **To bylo opravdu trošku ztísňující.**

Dora: Přišel jsi domů. Já jsem dělala jakože spím, protože jsem chtěla cítit, jak mě vzbudíš. Vešel jsi a hledal něco. Pak jsi umyl nádobí a postavil sis vodu na kávu. Cítila jsem, že se na mě díváš a bála jsem se, ze se mi začnou chvět víčka. Pak jsi se šel osprchovat. Voněl tam tvůj šampón a káva a já jsem slyšela jak ses osušil, navlékl řemen do kalhot a obul boty. Pak sis sedl k mé posteli, odhrnul vlasy z mého obličeje. "Doro," volal jsi, "Doro..."

Pěnkava: Nevzpomínám si.

Dora: To bylo poslední ráno. Každý detail jsem si znovu a znovu promítala v hlavě.

Pěnkava: A přirozeně jsi nic nezměla. Všechno zůstalo důvěryhodně uchováno pro další tradování tohoto příběhu.

Dora: Kdo by to řekl. Ty si to nepamatuješ.

Pěnkava: Vzpomínám si na nesčetněkrát postavené kafe, sprchu, umytí nádobí, odhrnutí vlasů z tvého obličeje. Nesčetněkrát jsem volal: Doro.

Dora: Tohle bylo poslední ráno. Něco jsi hledal.

Pěnkava: Určitě sis z toho vyvodila, že to byl pas.

Dora: To je dost dobře možné.

Pěnkava: A ten rybíz? Budeš ještě pokračovat o tom rybízu?

Dora: Ten jsem posnídala.

Pěnkava: Aha.

Dora: Strílela jsem jím po tobě. **Dokud ten střapeček nebyl prázdný, a jak se tomu říká, co se dává na dezert.** Strílela jsem po tobě z druhého konce stolu.

Pěnkava: A já?

Dora: Pil jsi kávu a snažil se ten rybíz chytat do pusy, nakonec ses naštvál, protože jsi měl čistou bílou košili...

Pěnkava: ...a to tobě přišlo směšné. K čemu je mi čistá blůza, když vlastně nikam nejdu, když na to nikdo nemá vliv, jen ty. Doro. Ty se v té své samotě úplně vyžíváš, už zase a odsuzuješ k ní nota bene i své dítě.

Dora: Tys asi něco špatně pochopil.

Pěnkava: Opravdu?

Dora: Ano.

Pěnkava: A co teda?

Dora: Myslím, že to snad ani nedokážu vysvětlit. Ty jsi v tomhle tak vedle, že nemůžu najít jeden jediný záchytný bod, kde bych mohla začít. Jako bych si vybrala se tady...

Pěnkava: Chceš tím snad říct, že tady žiješ aniž bys to chtěla? Nebo z toho chceš vinit mě. Nebo chceš tvrdit, že tu ještě pořád přemýšlíš o tom, co se mezi námi pokazilo. Tak já ti povím jedno. Dokud si netroufneš podívat se své chorobné touze po poustevnictví do očí, tak mi jen těžko můžeš cokoliv vysvětlit, protože je to všechno jen snůška keců, a protože by se tvá bezcitnost zlomila pod tíhou tvého vlastního sebeklamu.

Dora: Ono existuje něco jako pitomý pech, může se přihodit, že se věci dějí jinak než bys chtěl.

Pěnkava: Oh.

Dora: A ty se můžeš s potěšením ptát sám sebe, jestli tu ještě pořád přemýšlím o tom, co se mezi námi pokazilo, že ta bezmoc a zmatek pak skutečně nikdy nezmizeli a že bych tě snad ještě mohla...

Pěnkava: Mohla bys...?

Dora: A že ta samota tehdy a můj život teď jsou něco úplně jiného.

Pěnkava: Obávám se, že jsi spoustu věcí úplně překroutila, Doro. Ten rybíz. Tu snídani. To poslední ráno. Že se mi líbí najít tě každý den znovu na té samé židli.

Pokud říkáš, že jsem jen tak odešel, bez vysvětlení, a pokud říkáš, že o tom nemůžeš přestat přemýšlet...

Dora: Řekla jsem snad něco takového?

Pěnkava: A není to tak?

Dora: Řekla jsem snad něco takového?

Pěnkava: Ano. Proč nechceš vědět proč jsem odešel a proč jsem teď tady? Protože se ti tvůj příběh sesype jako domeček z karet? Protože se tvé alibi vypaří jako pára nad hrncem?

Protože základ tvé samoty bude narušen? Protože se najednou ukáže, že to všechno nebyla pravda?? Jestli to nechceš vědět, nebudu ti o tom vyprávět. Pojď si ke mně přisednout, Doro. Je mi zima. Tak pojď si přisednout. Sýkorko.

Chci se tě taky na něco zeptat. Nemusím o tom ani přemýšlet. Je to úplně jednoduchá otázka. A ty máš říct jen ano nebo ne. A pokud řekneš ano, stačí jen, když si sbalíš kufry.

Nevím, jestli je možné se vrátit v čase. Nevím, jestli jsou věci nezvratné. **Nevím, jestli by sis na to všechno ještě troufla.** Nevím, jestli to bude smrtící rána. Víím, že existují ještě jiné možnosti. Můžu taky odejít a dělat něco úplně jiného a i tak můžu být relativně šťastný. Já jen hledám. Hledám něco, co se mi ztratilo. Něco...

Hudba ho přehlušila a Dora zvedla lopatu. Ozvala se rána ve tmě.

PÁTÉ DĚJSTVÍ

Scéna 1

Ráno.

Nela: Kde je Dora?

Imma: Peče bulky.

Nela: Já jsem ji v kuchyni neviděla.

Imma: Já jo.

Nela: Tite?

Titus: Ano.

Nela: Vyspal ses aspoň trochu?

Imma: Kde je ten Pěnkava?

Nela: To nevím. Když jsem šla spát, byli ještě venku, Dora a Pěnkava. Takže nevím. Zůstal tu přes noc?

Imma: Dnes bude Waus mít pohřeb, že Tite?

Titus: Já taky nevím. Ano.

Imma: Se svíčkama a černýma šatama, že Tite?

Titus: Jo.

Dora přichází.

Dora: Kávu? Dá si někdo?

Naleje kávu a jde zase pryč.

Imma: Co si oblečeš na pohřeb, Nelo?

Nela: Prostě to, co mám na sobě.

Imma: A myslíš, že se to hodí?

Nela: Nepřeháněj to, blázínku.

Dora přichází.

Dora: Snídaně.

Nela: Kde je Pěnkava?

Dora: Pryč.

Nela: Pryč?

Imma: Co si oblečeš na pohřeb, Doro?

Dora: Jaký pohřeb? Oh, ten. Nic. Žádný pohřeb není.

Nela: Cože?

Imma: Proč ne?

Dora: Waus je pohřbený a Pěnkava je pryč. A víckrát už o tom nechci mluvit.

Nela: Podle mě to byl stejně absurdní lán s tím pohřbem. Je to jen pes. Ti musí prostě pod zem a dál už se tím nebudeme zabývat.

Imma utíká pryč

Nela: Doro! Chudák malá. A vůbec, byl to můj pes. Proč o všem musíš rozhodovat. No? Byl to přece můj pes, nebo ne?

Dora: Promiň, Nelo, asi se dalo udělat jinak, líp, ale nějak se to seběhlo takhle.

Nela: Tys Wause využila. Využila jsi ho, abys mohla venku hodiny s Pěnkavou...

Dora: Nebud' tak protivná. A dej si radši bulku.

Vrací se Imma a pláče.

Imma: Waus je pryč.

Dora: Vždyť jsem to říkala. Že je pryč. Můžeme položit kytici na jeho hrob a rozloučit se. Nemůžete to zvíře do nekonečna držet nad zemí. Ušetřím tě detailů, Immo.

Nela: Byl mrtvý teprve tři dny!

Dora: Immo? Bulku?

Imma: Ne!

Nela: Vykopeme ho.

Dora: To teda ne. Nikdo nebude nic vykopávat.

Nela: Tite?

Titus: Já. Nevím.

Nela: A jak vlastně Pěnkava odešel? Šel pěšky?

Dora: Tak to netuším.

Nela: Kdy šel pryč? V pět?

Dora: Nedívala jsem se na hodinky.

Nela: A vrátí se ještě. Teda, přijde zase?

Dora: Ne.

Nela: Ne.

Dora: Říkám, ze ne.

Imma: Ani se nerozloučil.

Dora: Se mnou se taky kdysi nerozloučil.

Nela: Půjdu domů.

Dora: To je dobře.

Nela: A jáje.

Nela vstane a hledá všechny svoje věci.

Nela: Jo, pravděpodobně neexistuje žádná Evička. V každém případě lhal o tom, že jí volal.

Dora: Oh.

Nela: Nezajímá tě to?

Dora: Ne.

Nela: Myslela jsem, že bys to možná chtěla vědět.

Dora: Ne, jak vidíš.

Nela: Pěnkava je pryč a všechno ude zase jako dřív?

Dora: Ne tak úplně.

Nela: Protože??

Dora: To se dovíš.

Nela: Tak ja radši půjdu. Měj se, Tite. Měj se, Immo.

Dora: Měj se, Nelo.

*Ještě než Nela odejde, z venčí se stále silněji ozýval zvuk motorů náklad'áků, vykládajících se korb, jeřábů, které se začaly rozjíždět. **Kůly a další.***